

Te koop?

Ik schopte tegen wat steentjes aan die onder het lopen voor mijn voeten verschenen. Geen idee waar ik naartoe liep, als het maar niet naar huis was. Thuis! Nou, zo voelde het al lang niet meer. Mijn huwelijk liep snel ten einde. En die huwelijkstherapeut van het 'relatieloket' bij de gemeente lachte iedereen in gedachten stiekem uit. Natuurlijk hadden deze sessies geen zin. Het was net als geloven in parallelle werelden, de dome of de nieuwe wereldorde. Op het moment dat je besloot naar de 'reddende engel van gebroken relaties' te gaan, was het al te laat. Je moest die brokstukken niet willen lijmen. Op was op. Klaar was klaar. Punt. Koffer pakken en verder gaan met je leven.

Ondertussen had ik al aardig wat kilometers gelopen en toen ik om mij heen keek, kwam niets mij nog bekend voor. Ook dat nog! Verdwaald op de Veluwe. Je kunt een vrouw wel uit de stad halen, maar de stad niet uit de vrouw. Zonder gps was ik altijd totaal verloren. Verstand van het noorden, de zonnestand, kompas kijken; het was niet aan mij besteed. Het enige dat ik begreep, was dat het tegen het einde van de middag liep. De zon was stilaan aan het zakken en de schaduwen werden langer. Waar zou ik kunnen overnachten? Misschien mijn vriendin bellen? José. Die wist uiteraard dat mijn 'home sweet home' niet langer bestond. Ik viste mijn oude Nokia uit m'n broekzak en zocht haar naam. Ik drukte op bellen en zag toen pas dat ik helemaal geen bereik had. Tuurlijk! Stadse meid, middenin het bos en niemand kunnen bereiken. Mijn toekomstige ex zou 'trots' op mij zijn. Ondertussen liep ik als maar door, want stilstand is achteruitgang nietwaar? Er liep hier geen pad, dus ik zigzagde tussen de bomen door tot ik plotseling een schittering achter de struiken waarnam. Toen ik mij door de bosjes heen had geworsteld stond ik ervoor. Een huis! In the middle of nowhere. De ruiten hadden de laagstaande zon weerspiegeld.

Nou huis! Het leek meer een buitenverblijf met twee verdiepingen. Het leek een beetje misplaatst hier in het bos. Ik zou eerder een kleine bungalow verwachten. Het was een mooi huis, helemaal van hout, met een veranda, een aangelegde tuin en een hek eromheen. En toch.... Het leek bijna niet echt. Aan de buitenkant van het hek was alles weggeschroeid. Zoals het hoorde in de zomer in het bos. Het had al weken niet geregend, dus op open plekken was de grond kaal, de begroeiing verbrand door de zon. Maar in de tuin zelf was het gras frisgroen en stonden alle planten en bloemen er fris bij alsof er net nog gesproeid was. Alles stond in bloei. Ik keek van een afstand naar het huis. Er was iets met het huis dat mijn hersenen niet wilde registreren. Alles klopte tot in detail. Maar toch leek het levenloos. Er bewoog niets in de tuin. Dat was het! Er waren geen beestjes; geen vliegen, bijen of vlinders. Geen lieveheersbeestjes, libellen of hommels. Helemaal niets. Toch wilde ik er dolgraag aankloppen, maar iets weerhield mij ervan. Misschien was ik gewoon te achterdochtig omdat mijn huwelijk ook niet was wat het leek.

Maar wat zou het geweldig zijn om hier te wonen. Even flitste er een fantasiebeeld door mijn hoofd. Ik, in dit leuke huis, met een moestuin en een schommelstoel op de veranda....

Er hing een bordje op de voordeur. Het hing scheef aan één kettinkje en was helemaal verveerd. De tekst was nauwelijks leesbaar en vanaf hier al helemaal niet. Dan moest ik toch maar het tuinpad oplopen. In de tuin rook het naar niets. Wat vreemd. Geen enkele bloem gaf geur af. Ik stopte voor de deur en bekeek het bordje. Wie hier b.n.n.n tree.t triggert het univ.rs.m. Wat was dit nu voor een onzin? Ik kon toch even snel binnen kijken? Ik drukte op de bel. Geen geluid. Ik belde nog eens aan. Ik verwachtte eigenlijk niemand en dat klopte. Toen probeerde ik voorzichtig de klink van de deur. Hij ging naar beneden en ik duwde hem open. Het eerste dat opviel: het rook naar niets. Het was niet bedompt. Het was niet stoffig. Typisch. Terwijl het zeker niet bewoond was. Dat voelde je gewoon. Alles voelde.... levenloos. Ja, dat was het. Er zat geen ziel in. Ik stond in een ruime hal met een prachtige houten draaitrap naar boven en uitzicht op de keuken. Die zag er uitnodigend uit. Er hingen gebloemde gordijntjes voor de ramen en op het aanrecht stond een gevulde fruitschaal. Toen ik er binnenliep, viel mijn oog op een enorme bos gekleurde droogbloemen op tafel. Ze waren fel van kleur, alsof ze er gisteren neergezet waren. Ik keek om mij heen. Even leek het of ik deeltjes van het beeld miste. Als in een oude film. Schokkerige overgangen omdat er een paar fragmenten van de film ontbraken. Ik hield mijn hoofd stil en staarde over een eetbar naar de huiskamer. Ik voelde elektriciteit door mijn hoofd zoemen. Het knetterde in m'n haar. Wat was hier aan de hand? Het werd weer stil en mijn gezichtsvermogen klopte ook weer. Langzaam liep ik langs de bar naar de huiskamer. Die was tijdloos ingericht en brandschoon. Nu wilde ik toch ook heel even boven kijken en ik liep terug naar de trap in de gang. Terwijl ik de leuning pakte verdween plotseling alle daglicht. Het werd aardedonker.

En de wereld die ik kende begon te kantelen. Letterlijk. Ik greep met twee handen de balustrade vast en hing heel even ondersteboven. Alles hing op zijn kop en alles wat los zat vloog tegen het plafond. Toen draaide de wereld weer en viel alles weer terug. Ik sloeg hard tegen de trap en hoorde het droge knakken van een rib en gaf een schreeuw van pijn, maar ik durfde de trap niet los te laten. Nu begon het huis rond te wentelen als een draaiend hamsterwiel! Tegelijk werd het weer licht. Met alle macht hield ik mij vast aan het hekwerk, dat angstvallig kraakte onder dit geweld. De wereld was gek geworden! Het leek of de aarde naar beneden viel en toen werd het ineens weer donker. Mijn lichaam voelde beurs en bloed stroomde over mijn gezicht. Mijn hoofd had een deuk in de muur gemaakt. Toch hield ik nog steeds de leuning vast, mijn enige houvast en nu begon de wereld op en neer te stuiten.

Terwijl ik alle kanten op slingerde, mijn lichaam als een lappenpop beurtelings tegen de trap en de muur aan kwakte en er meer ribben braken, slipten mijn bloederige handen van de leuning en raakte ik met een misselijkmakende klap het plafond, sloeg tegen de muur en gleden als uitgelopen verf naar beneden. Mijn schedel was in tweeën gebroken en mijn bewustzijn ging uit als een nachtkaaars. Mijn laatste gedachte betrof het bordje op de voordeur....

'Kom Dennis, we gaan naar huis.'

'Kijk mam, wat ik heb gevonden! Een doorzichtige stuiterbal. Er zit iets in. Het lijkt wel een huisje in een bos!' Het jongetje gooide de bal in de lucht en liet hem een paar keer stuiteren, alvorens hij hem behendig weer opving. Met zijn vondst in zijn kinderhandje geklemd, rende hij achter zijn moeder aan.

© Dorothea Virginia Russel

©Dorothea Virginia Russel